

embert nagyrebecsültek, hogy komolyan vette Szirmayt és a többieket és szóra érdemesítette őket, holott soha egy gondolatát nem érthették meg.

A vitában egyre többen vettek részt s az most már meglehetősen szenvedélyes hangon folyt. A báróné egy nyurga fiatalemberrel beszélgetett, aki bolondja volt a borsos történeteknek és épen az egyik kicsapongásairól nevezetes miniszter legújabb szerelmi botrányát meséte el. A közelben állók valósággal falták a történetet s amikor a fiatalember elbeszélését befejezte, titkos mohóságukban megismételtették vele a csiklandósabb részleteket.

Bibó Lajos.

(Folytatása következik.)

HŰSÉGES ŐR.

(A Sárkány-dalokból.)

*Nagy sűrke kő, sötét fenyű erdőben
Rajta ékköves korona,
Csilló aranyát elhomályosítá
Lezajlott századok szálló pora.*

*Út nem vezet sehol a rengetegbe,
Elveszve, ki itt tévelyeg,
Lépését gyökérhálózat befonja,
Köntösét túskeinda tépi meg.*

*A korona itt pihen ősidőktől,
Eredetét ki tudja már?
Felette száraz ág. — Kíváncsi szemmel
Néz róla le egy nagy hollómadár.*

*A sziklakő előtt hűséges őrként,
A kékvirágos pázsiton,
Rémes sárkány, színpompás pikkelyekkel,
Világos lesz szemétől a vadon.*

*Igy várnak ők már évszázadok óta. — — —
A holló szól: «zajt észlelelt!»
Az égbolt kék, de már a távolságban
Jönnek idegen, kőbor jellegek.*

Czóbel Minka.